

Wereldjongerendagen 2005

Wuppertal, 18 augustus 2005

Catechese

We zijn hier in Wuppertal, niet ver van Keulen. We zijn in Duitsland. Een land waarbij we al heel snel denken aan wat hier meer dan 60 jaar geleden is gebeurd. Iets wat voor veel jongeren misschien ver weg lijkt, maar toch ... overal om je heen zie je nog wat de Tweede Wereldoorlog aan mensen, gebouwen en steden heeft gedaan.

Toch was de Tweede Wereldoorlog ook een tijd van helden. Mensen die niet meegingen met de terreur. Slachtoffers, gewone mensen, maar ook bijzondere mensen. Eén van die helden was Edith Stein. Ze was een joodse vrouw, een filosoof. Eerst geloofde ze een tijd niet meer in God. Daarin lijkt ze wel op veel moderne mensen. Maar Edith bleef daar niet bij. Ze ging op zoek, en na veel nadenken over het leven, vond ze de weg naar Jezus Christus. Uiteindelijk ontdekte ze dat Jezus voor haar zo belangrijk was geworden, dat ze haar leven wilde geven aan Christus en de Kerk. Ze werd kloosterzuster, eerst in Keulen, maar nadat ze vanwege haar joodse afkomst door het nationaal-socialistische regime werd bedreigd, week ze uit naar Echt in Limburg. Uiteindelijk was ze ook daar niet veilig voor de terreur. Ze werd weggevoerd en stierf als één van de vele joodse volksgenoten in het concentratiekamp Auschwitz.

Edith Stein, ofwel zuster Theresia Benedicta van het Kruis, is een held. Van

Duitsland en van Keulen waar we deze dagen zullen zijn. Een held voor het joodse volk, voor de Kerk. De laatste keer dat een paus in Keulen was, heeft hij (toen Johannes Paulus II) haar zalig verklaard (1987), en later ook heilig en tot patroon van Europa verheven. Vandaag mag zij ons bij deze bijeenkomst op weg naar Keulen daarom een beetje de weg wijzen.

Eerst wil ik ingaan op de Eucharistie, het fundament van Edith Steins leven. Daarna, in het tweede gedeelte, op het offer van haar leven, waarbij ze gevoed werd door het offer van Christus in de Eucharistie.

1. De Eucharistie als fundament van christelijk leven

Het eerste uur van de dag gaf Edith Stein altijd aan het gebed. Aansluitend nam ze deel aan die viering van de Eucharistie. Dit was het fundament van haar alle-

daagse spiritualiteit. Haar dagen waren gevuld met intensieve arbeid, die hoge eisen aan haar stelde. Het was haar eigen te beminnen en goed te zijn. Dat hoort bij haar zijn. Daarbij geeft ze zichzelf uitdrukkelijk aan de mensen waarmee ze te doen heeft. Als filosofe overdenkt zij haar gewone dagen en de gebeurtenissen van de dag beschouwt ze als leiding van God. Bij het overdenken van de dag kijkt ze ook naar het meest innerlijke van haar ziel en daar ligt voor haar de plaats van de vrijheid. God wijst ons de weg en leidt ons, maar tast niet onze vrijheid aan. Daarom zegt ze: “De liefde is het meest vrije van wat er is.” Ik kom daar op terug.

Hoe kun je van mensen houden en jezelf geven aan anderen? Kunnen we dat uit onszelf? Zoals we ook zullen moeten eten en drinken om niet vermoeid neer te vallen, zo moeten we ook geestelijk eten en drinken. Dat moet ons gegeven worden, je kunt niet alles zelf maken. De dag beginnen met gebed en met de Eucharistie verlost ons uit een zinloos en leeg bestaan. Hierdoor zullen we geleidelijk tot volle relaties komen met onze medemensen. Jezelf geven, liefdevol en goed zijn; dat zullen geen lege woorden blijven. Verder zul je in je leven de hand van God herkennen en met Hem een band opbouwen. Het dagelijkse gebed en de dagelijkse Eucharistie zijn daarbij van belang. Daardoor ontmoet je Jezus, leer je Hem kennen en geeft je Hem de plaats in je leven die Hem toekomt. Edith Stein zegt: “In de liturgie leeft Christus. De liturgie is het gebed van de Kerk waarin Christus voorbidt, zoals Hij dat tijdens Zijn leven op aarde heeft gedaan, in de woorden van de psalmen. Het is het opnieuw meebeleven van de grote gebeurtenissen uit de heilsgeschiedenis in de loop van het kerkelijk jaar. Wanneer je meebidde in de liturgie

wordt je binnengetrokken in het leven van Christus.” Je krijgt het Lichaam van Christus, maar je wordt het ook. Jezus gaat in jou leven, en zo krijg je een band met God. Je hebt wat met elkaar, omdat je Jezus kent zoals Hij echt is. Die relatie met Jezus Christus geeft ruimte, levenszin, tot over de dood heen.

Stel je maar eens voor hoe Edith Stein zich vaak gevoeld zal hebben. Ze was een intelligente vrouw die goed zag wat er om haar heen gebeurde. Ze kende het leven en voelde dagelijks de dreiging. Hoe kon zij tóch leven, vrij zijn, levenszin vinden? Zij had, juist in haar dagelijkse verdrukking, het gebed en de Eucharistie broodnodig, net als het dagelijks brood op tafel.

Het is misschien goed om eerst wat dieper in te gaan op de Eucharistie. Voor veel jongeren is de Eucharistie hopelijk iets vertrouwds. Anderen hebben misschien nog minder ervaring met de Kerk en proeven hier op de WJD wat meer aan wat de Kerk zo beleeft.

Is de Eucharistie iets wat mensen verzonnen hebben? Nee. Op de avond voor zijn lijden stelt Jezus het sacrament van de Eucharistie in. Jezus is met zijn leerlingen aan tafel. Hij neemt brood, spreekt een dankgebed uit, breekt het en geeft het zijn leerlingen terwijl Hij zegt: Dit is mijn Lichaam dat voor u gegeven wordt. Daarna nam Hij een beker wijn, sprak een dankgebed, gaf hem aan zijn leerlingen en zei: “Dit is Mijn Bloed dat voor jullie vergoten wordt.” Jezus geeft zijn Lichaam, vergiet zijn Bloed, Hij offert zichzelf aan de Vader voor de mensen. Daarna voegde Hij er aan toe: “Blijft dit doen om Mij te gedenken” (vgl. Lc 22,15-20). Door te zeggen: “blijft dit doen om mij te gedenken” geeft Jezus aan dat deze heilige tekenhandelingen herhaald moeten

worden, zodat het (kruis)offer waar zijn Lichaam en Bloed naar verwijzen, telkens opnieuw tot werkelijkheid komt. Verder spreekt Jezus bij de twee handelingen die Hij stelt een dankgebed. Hij prijst God om de grote daden die Hij doet. Aan dit dankgebed zal het sacrament van de Eucharistie uiteindelijk haar naam ontlennen. Eucharistie is het Griekse woord voor danken.

Wanneer Jezus gestorven en begraven is, zo lezen wij bij Lucas (Lc 24,13-34), gaan twee leerlingen op weg naar het dorpje Emmaüs, vlak bij Jeruzalem. Ook in dit stukje uit het evangelie gaat het over de Eucharistie. Een 'vreemdeling' komt bij de twee leerlingen lopen, die dus op weg waren naar Emmaüs, en verklaart hun de Schrift. De harten van de leerlingen gaan branden, maar ze herkennen Hem nog niet. Ze zeggen tot de 'vreemdeling': "Blijf bij ons Heer want het wordt al avond." Hij gaat met hen aan tafel, neemt het brood, dankt God, Hij breekt het en deelt het aan hun uit ... nu gingen hun de ogen open, maar Hij verdween uit hun gezicht. In deze perikoop vinden we terug hoe belangrijk de H. Schrift is binnen de Eucharistie. Paus Johannes Paulus II schrijft in zijn Brief *Mane nobiscum Domine*, waarin hij het Eucharistisch Jaar aankondigt: "Op de weg van onze vragen en onze ongerustheden, en soms van onze bittere ontgoocheling, blijft de goddelijke Wandelaar zich bij ons voegen als onze tochtgenoot, om ons met zijn uitleg over de Schriften te brengen tot het verstaan van de mysteries van God. Bereikt die ontmoeting haar volheid, dan komt in de plaats van het licht van het Woord het licht dat voortkomt uit het 'Brood des Levens', waarmee Christus in de hoogste mate zijn belofte vervult met ons te zullen blijven alle dagen tot aan de volein-

ding der wereld (Mt 28,20)." Wanneer we Christus ten volle willen ontmoeten in de Eucharistie zullen we Hem ook moeten willen ontmoeten in de H. Schrift. "De Schrift niet kennen is Christus niet kennen." Aldus Sint-Ambrosius, een beroemde bisschop uit Milaan (rond 380). In de liturgie beluisteren we de Schrift op een eigen wijze: God spreekt tot ons; Jezus Christus Zelf is aan het woord. Natuurlijk is voorbereiding, studie en de inhoud van de bijbel proberen te verstaan in relatie met je eigen situatie, goed en ook nodig. Na het licht van het Woord komt er dan plaats voor het licht van het 'Brood des Levens'.

In de eerste schriftelijke getuigenissen over de Kerk in het begin (ik spreek over de Handelingen van de Apostelen) horen we dat de eerste christenen trouw waren in het gemeenschappelijk leven en in het breken van het brood (Handelingen 2,42). Na Jezus' sterven, verrijzen en na Zijn hemelvaart groeide er al de praktijk van het Eucharistie vieren die tot in onze dagen een plaats bij uitstek is om Christus te ontmoeten. De Kerk is dus blijven doen wat Jezus deed om Hem te gedenken. Maar is het alleen een soort 'herdenkingsmaaltijd'?

Het is meer. In de Eucharistie wil Jezus dus sacramenteel aanwezig zijn. Sacramenteel aanwezig zijn, wat is dat? Ik maak even een sprong. We kijken naar de Drie Koningen, die in Keulen vereerd worden. Zij zochten een koningskind. Een ster had hun de weg gewezen. In feite waren ze op zoek naar de Zoon van God. De Zoon van God, die met de Vader en de heilige Geest één God is, is mens geworden. We kennen het kerstverhaal. Maar het is meer dan de romantiek van de kerststal. In dat menselijk kind met alle

menselijke eigenschappen, is God zichtbaar. God is tegenwoordig in Jezus, in een mens van vlees en Bloed. Omgekeerd is God in Jezus zichtbaar. Jezus zegt zelf: "wie Mij ziet, ziet de Vader." We noemen Jezus ook wel een sacrament van Gods-ontmoeting. Een sacrament heeft dus een aardse vorm met een goddelijke inhoud, brood en wijn die echt, werkelijk Lichaam en Bloed van Jezus zijn. Wie de Eucharistie viert, kan daarin dan ook echt Christus ontmoeten. En door Christus ook God, onze Vader.

Terug naar Edith Stein. Juist in de tijd van Auschwitz en terreur leek God vaak ver weg. Net als misschien in onze dagen, waarin angst en onzekerheid voor de toekomst voor jonge mensen tastbaar is. Waar is God dan? Waar was God in die vreselijke tijd van vervolging?

Voor Edith Stein was Gods aanwezigheid nooit ver weg. Zij wist dat in gebed en de Eucharistie Jezus steeds dichtbij was. Wat konden mensen haar dan aandoen?

Aan het einde van deze eerste catechese stel ik nu aan jullie, jongeren de vraag of jullie je kunnen herkennen in Edith Stein. Wat betekent de Eucharistie voor jullie?

God die liefde is, Vader, Zoon en heilige Geest, heeft de mens door zijn liefde geschapen. Naar zijn beeld. Dit om een band met hem te hebben. God en mens in een wederkerige liefde verbonden. Hebben wij een band, een relatie met God en Jezus? Of is Hij heel vaak ver van ons bed? Zoals zoveel mensen zich los hebben gemaakt van God?

God laat ons vrij, maar blijft de mens zoeken. Hij laat zijn Zoon mens worden om de mens de kans te geven door Hem

de weg terug naar God te laten gaan. In de doop begint dit nieuw leven. De mens wordt opnieuw kind van God en ontvangt de heilige Geest en de roeping om heilig te worden. Door de heilige Geest komt het goddelijk leven tot ontwikkeling. Ervaren wij daar iets van? Zijn wij blij en dankbaar voor ons doopsel? Is de heilige Geest belangrijk in ons leven of kennen we Hem niet eens? Dat wij kinderen van God zijn, lééft dat in ons, of is dat een lege term?

Voor Edith Stein was de Eucharistie voedsel voor haar dagelijks leven. De mens kan in Christus weer één worden met de Vader en zijn opdracht in Kerk en wereld volbrengen. Met de genade van je doop groeien in heiligheid. Doen wij dat vanuit de ontmoeting met Jezus in de Eucharistie? Luisteren we naar het woord van God? Verdiepen we ons in het evangelie? Ervaren we dat Gods plannen met jouw leven duidelijker worden, als we bidden, lezen in het evangelie en de Eucharistie vieren? Of blijft alles maar hetzelfde, omdat de Eucharistie soms maar saai lijkt, altijd hetzelfde?

Nu de jongeren. Hoe verstaan jullie de Eucharistie? Er zijn tal van mogelijkheden om daar iets over te zeggen ...

2. De Eucharistie als offer van je leven

In de eerste catechese heb ik iets verteld over Edith Stein. Zij geloofde een tijd niet in God. Dat kun je proberen zolang het leven een feest is. Maar in 1917 (tijdens de Eerste Wereldoorlog) sneuvelt een bevriende filosoof. Edith bezoekt de vrouw die achterbleef. Ze wordt getroffen dat deze vrouw zo rustig is, terwijl haar

leven op zijn kop staat. Hoe kon dat? Ze schrijft daar later over: “Het was mijn eerste ontmoeting met het kruis en de goddelijke kracht die het verleent aan degenen die aanvaarden het te dragen. Ik zag voor de eerste maal de uit het lijden van de Verlosser geboren Kerk in haar zegepraal over de engel van de dood tastbaar voor mij. Het was het ogenblik waarop mijn ongelof in elkaar stortte.”¹

Maar het kruis wijkt niet van haar leven. Als in 1938, tijdens de zogenaamde ‘Kristallnacht’ de synagogen worden verwoest, zegt ze: “Dit is de schaduw van het kruis die over mijn volk valt.” Ze vlucht naar Nederland, waar de nazi’s haar echter snel op het spoor zijn. In 1942 komt de ss haar ophalen. Voor ze wordt gedeporteerd, bidt ze nog kort in de kapel voor het tabernakel. Dan geeft ze zich over aan het martelaarschap. Op 9 augustus 1942 wordt ze in Auschwitz vergast.

Bisschop Lemmens, die bisschop van Roermond was in de Tweede Wereldoorlog, heeft eens gezegd: “Had ik Edith Stein maar laten onderduiken.” Maar dat wilde ze niet. Vanaf het eerste moment dat ze Christus leerde kennen, kende ze Hem van het kruis. Een kruis dat niet zomaar een ongelukkige executie was, maar een doelbewust offer. *Selbsthingabe*, noemde ze het in het Duits. Vertaald: het offer van jezelf. Zo wilde ze leven. Met Christus, haar leven opofferen voor het éne volk van God, joden en christenen.

Zo kom ik bij de tweede inleiding op de Eucharistie. Wij leven in een vredige tijd. Daarom kunnen we misschien de Eucharistie soms beschouwen als een maaltijd, die ons leven goed doet, iets fijns, een gelukkige ontmoeting met Christus. Maar het is meer. Met jullie wil ik ingaan op het feit dat de Eucharistie een offer is. “Dit is

Mijn Lichaam dat voor jullie gegeven wordt, dit is Mijn Bloed dat voor jullie vergoten wordt” waren woorden van Jezus. Hij stelde de Eucharistie in op de avond voor Zijn lijden. Met het kruis voor ogen. In de Eucharistie wilde Hij Zijn lijden en sterven sacramenteel tegenwoordig stellen. Het is niet alleen dat Hijzelf in ons midden is, om ons de weg te wijzen naar de Vader. Christus is een sacrament van Godsontmoeting. Maar op een hele bijzondere manier. In de Eucharistie stelde Hij zijn lijden en sterven sacramenteel tegenwoordig. Opdat Zijn offer, weliswaar onbloedig, maar wel werkelijk en werkzaam door de tijd heen in de Kerk aanwezig zou blijven. Door het brood te nemen, door God te danken, door het te breken en door het uit te delen aan Zijn leerlingen met de woorden “dit is mijn Lichaam dat voor jullie gegeven wordt” en door de wijn te nemen, met de beker in de hand God te danken, en hem aan te reiken aan de leerlingen met de woorden “dit is mijn Bloed dat voor alle mensen wordt vergoten” werd Zijn kruisoffer tegenwoordig gesteld. Door aan Zijn leerlingen te zeggen: “Blijf dit doen om Mij te gedenken” heeft Hij dit sacrament aan de Kerk toevertrouwd. In iedere Eucharistieviering wordt het offer dat Jezus bracht op het kruis opnieuw tegenwoordig gesteld. Hij heeft Zich voor eens en voor al geofferd op het kruis. Dit offer is éénmalig en blijft dat ook. Maar door de Eucharistie in te stellen blijft dit kruisoffer voortdurend in de tijd tegenwoordig. Het woord ‘gedenken’, zoals dat in de H. Schrift gebruikt wordt, heeft de betekenis van het verleden opnieuw tot leven brengen. Bij de Eucharistie gaat het steeds om het éne offer dat Christus op het kruis bracht en dit wordt opdat de werking die uitgaat van het kruisoffer voortdurend sacramenteel in de Kerk tegenwoordig gesteld.

1. A. Arborelius, *Edith Stein, Biografie* (Gent 1987), 38-39.

Hierbij mogen wij dus denken aan het offer in de strikte zin van het woord. We mogen ons Golgota voor ogen houden. Jezus werd gezeseld, met doornen gekroond, gekruisigd en met een lans doorstoken. Uit zijn hart vloeide water en bloed. Gekoppeld daaraan gaf Hij de Geest. De heilige Geest kon vrij komen voor alle gelovigen door de kruisdood van Jezus. Hij heeft inderdaad Zijn bloed vergoten. Het gaat dus in de Eucharistie om een echt offer. Dit offer is een gave aan de Vader en omwille van ons. Ten voordele van heel de mensheid. Het kruis staat in het midden van de geschiedenis. Het is de Vader die dit offer aanvaardt en in ruil daarvoor onvergankelijk eeuwig leven geeft in de verrijzenis. Door de Eucharistie aan de Kerk te geven sluit de Kerk aan bij het offer dat Christus brengt. Paus Johannes Paulus II haalt in zijn Encycliek *Ecclesia de Eucharistia* de volgende woorden van het Tweede Vaticaans Concilie (*Lumen gentium*) aan: “Deelnemend aan het Eucharistisch offer, dat de oorsprong en het hoogtepunt van heel het christelijk leven is, dragen zij het goddelijk Offerlam en zichzelf met Hem op aan God. Het offer van Christus bevat niet alleen het lijden en de dood, neen het bevat ook de verrijzenis. Wanneer de Kerk Eucharistie viert klinken dan ook de woorden van geloof: ‘En wij belijden tot dat Gij wederkeert dat Gij verrezet zijt.’ Hierdoor wordt Christus het brood des levens. Door te communiceren worden wij één met Hem. Hij schenkt vergeving van zonden, geeft de gave van de heilige Geest en Hij opent de poorten naar het paradijs. Een sterfelijk mens krijgt het brood van het leven. Ambrosius zegt: ‘Als Christus vandaag de uwe is verrijst Hij ieder dag opnieuw voor u.’”

Op die manier is de dood niet alleen een zinloos gebeuren. Zoals bij Edith

Stein de dood van een dierbare haar tot bezinning bracht: als de dood vreselijk is, dan is het vreselijk voor wie achterblijft. Maar als het daarginds mooi is, dan kunnen wij bij de dood in vrede zijn. Zo kon zij haar eigen leven opofferen. Omdat er in Christus nieuw leven is. Een leven dat voortgaat in eeuwigheid. In de hemel. Daarom vierten we nog steeds haar feestdag op 9 augustus. Omdat zij niet dood is maar leeft. Door het offer van Christus die ons allen verlost en laat verrijzen. Om voor eeuwig met Hem te leven.

Van dat alles is de Eucharistie een levend teken. Van Jezus' sterven en verrijzen – we noemen dat het paasmysterie – maar ook van ons eigen levensoffer. Onze eigen dood, maar ook ons eigen lijden, groot of klein, naar lichaam of geest, vindt allemaal zijn betekenis in Christus' offer. En in elke Eucharistie neemt Hij ons kruis mee, om ons de kracht te geven het onze te dragen. Zo was het leven en sterven van Edith Stein, die voor haar laatste reis nog even bij Christus in de Eucharistie neerknielde. En hoe is het voor ons?

Voor velen van ons zal de vraag blijven: “was het nodig dat Jezus het offer van Zijn lijden en sterven bracht?” Kan het niet zonder? Kan de wereld niet zonder kruisen, zonder Auschwitz, zonder terreur, zonder lijden? Wat is dat voor God die bloedoffers nodig heeft? Daar is geen rationeel antwoord op. Natuurlijk had God allerlei mogelijkheden om ons te verlossen van zonden en dood, alsof Hij een tovenaars was. Hij heeft echter voor de weg van het paasmysterie gekozen. Niet als noodlot, maar als mysterie van Gods liefde. Jezus heeft de kelk van het lijden gedronken, om zo te laten zien hoe ver liefde kan gaan. Jezus had als mens ervaren dat de vrijheid van de mens een dub-

bele kracht bezit. Een kracht om te beminnen – want liefde die gedwongen is, is geen liefde. Ik citeer nog een keer Edith Stein: “De liefde is het meest vrije van wat er is.” Daarom moet een mens ook vrij zijn. Om te kunnen beminnen. Maar de vrijheid bezit ook een andere kracht – het tegenovergestelde van liefde. De mens kan doden, vernietigen, kruisen maken, bommen en concentratiekampen. De consequentie van echte vrijheid is het misbruik ervan. Jezus heeft de mensen niet met dwang willen veranderen. Wel met liefde. Maar dat werd Hem niet in dank afgenomen. Daárom moest Hij zover gaan. Overgeleverd, vrijwillig, in de handen van de beulen. Ja, Hij heeft uitgeschreeuwd: “God mijn God waarom hebt Gij Mij verlaten?” Hij heeft het lijden en de dood met alle mensen gedeeld. Om allen ook mee te trekken in zijn verrijzenis. Jezus heeft het lijden verstaan. Tot de Emmaüsgangers zei Hij: “Moest de Messias dit alles niet lijden om zo Zijn heerlijkheid in te gaan?” Uiteindelijk redt God zijn getrouwen. Omdat de liefde overwint. Dat is het mysterie van het kruis. Een paradox. Beeld van een gewelddadige dood. Beeld van liefde zoals niemand ooit heeft liefgehad. Beeld van dood en leven. Zo is ook de Eucharistie. Een viering van leven en dood. Van liefde tot het uiterste. Van een offer omwille van de mensen van wie Jezus houdt. Omwille van zijn volk. Omwille van ons.

En nu voor jullie, jongeren, enkele punten om over na te denken.

Vele gelovigen zeggen: “de mis, altijd hetzelfde.” En, daarmee is het af. Zij hebben gelijk voorzover het altijd om het éne offer van Christus gaat. Maar beseffen we niet dat er een stroom van genade uit voort komt die ons steeds weer nieuw leven geeft? Ervaren we dat we in de

Eucharistie Jezus’ offer vieren, omwille van ons, hier en nu? Dat elke dag nieuw is, met vreugde en verdriet en dat dus ook de Eucharistie elke dag nieuw kan zijn?

Maar er is nog iets anders. Voor Edith Stein was het vieren van Christus en het offer van het kruis, een bron van inspiratie voor haar eigen leven. Het gaf haar de kracht om ook haar eigen leven te offeren. Een martelaarschap, tot in Auschwitz. Hoe is dat voor ons? Laten wij ons voeden door de Eucharistie om zelf ook iets te kunnen geven, uit liefde? Iets te offeren, omwille van anderen?

Als mens zijn wij een lichaam. Ons lichaam maakt deel uit van wat we zijn: man of vrouw. In onze lichamelijke zijn we geroepen de liefde van God gestalte te geven. Hoe willen wij met die liefde omgaan? Voor onszelf, consumerend, genietend? Of echt onszelf geven, zoals Christus? In het huwelijk waarin man en vrouw zich voor het altaar aan elkaar geven, vrij, totaal, in blijvende trouw en open staande voor het leven, wordt hun wederzijdse liefde sacrament van God. Man en vrouw mogen leven en beminnen zoals Christus. Kunnen wij ons leven, met lichamelijke en seksualiteit in dat licht stellen? Om het niet voor onszelf te ‘nemen’, maar het te ‘geven’ als *zelfgave* binnen het huwelijk?

Maar soms kan het je roeping of levensweg zijn om je leven in onthouding te geven in een christelijk leven, in een leven als religieus of in een leven als priester. Kun je je dan zo helemaal geven, zonder die nadruk op menselijke lichamelijke, maar wel om vruchtbaar te worden voor anderen?

Hoe we ook leven, alleen, gehuwd, of (toe)gewijd, kunnen we ervaren hoe het offer van Christus in de Eucharistie ons

daarbij helpt, om niet alleen de goede, maar ook de kwade dagen te leven, rijkdom én armoede, gezondheid én het kruis van ziekte?

Iedere mens heeft de opdracht medemens te zijn. Respect hebben voor elkaar is het minste, bekommernis voor de ander hebben is passender. Mensen met zorg voor elkaar vormen een gemeenschap. Zo heeft God ons gewild. Hij koos zich een volk en Zijn Zoon gaf Zijn leven voor alle mensen. Door de sacramenten van doop, vormsel en Eucharistie zijn wij opgenomen in de Kerk. Zij is in beginsel het Rijk van God dat nog tot voltooiing moet komen. Helpt de Eucharistie ons om te leven binnen dat perspectief? We hebben vele broeders en zusters, maar om ons heen lijkt het eigen belang de boventoon te voeren: “Denk aan jezelf, kom voor jezelf op.” Helpt het ons, om in het offer van de Eucharistie ook ons eigen ik soms minder op de voorgrond te stellen en om te zien naar de mensen met wie we gemeenschap vormen? Soms vraagt dat heel wat. Proberen we dat? Zoeken we onze kracht waar hij te vinden is, in het Lichaam van Christus, om zo Lichaam van Christus te worden?

Vele vragen voor deze samenkomst.

Wij hebben hier nagedacht over de Eucharistie. Met het voorbeeld van Edith Stein. Zoals zij leefde vanuit de verbondenheid met Christus in het sacrament (eerste catechese) en haar leven kon geven als offer (tweede catechese). Als een uitdaging voor ons allemaal. De Eucharistie is altijd ‘nieuw’ wanneer wij onze roeping tot heilig worden voor ogen houden. Mogen deze jongerendagen ons daarbij helpen. Ik eindig met een citaat van paus Benedictus XVI. Uit de preek voor het conclaaf begon.

“Om te beginnen bestaan er tussen vrienden geen geheimen: Christus zegt ons alles wat Hij van de Vader hoort; Hij schenkt ons zijn volledige vertrouwen en met het vertrouwen ook de kennis. Hij openbaart ons zijn Gelaat, zijn Hart. Hij laat ons zijn tederheid zien voor ons, Hij geeft ons de bevoegdheid te spreken in zijn Ikvorm: ‘dit is mijn Lichaam ...’, ‘ik ontsla u ...’. Hij vertrouwt zijn Lichaam, de Kerk, aan ons toe. ... Hij heeft ons tot zijn vrienden gemaakt – en wij, hoe antwoorden wij daarop?”